

TŘI KŘÍŽE

Kapitola první - Druhé rande

V půl páté odpoledne jsem ještě považoval Andreu Simičovou za snoba, jenž by nedal v restauraci spropitné obsluze jen proto, že nedrží správný postoj těla. Lehce mě iritoval její zdvižený malíček, kterým šermovala ve vzduchu při pití vína. A samozřejmě to špulení rtů při každém mém nepovedeném pokusu o humor...

Bylo až spodivem, že jsem svolil k druhému rande. Asi za to mohla moje nejstarší dcera, která mi každé ráno věnovala jeden z nepřeborné škály zoufalých pohledů. A já věděl, že tím myslí něco jako „běž už do háje, tati, čekáš, že ti přistane v náruči druhá taková, jako byla máma?“. Nebo něco podobného. Dokázala koulet očima a vyloženě mlčky škemrat o to, abych jí nechal na pár večerů volný byt.

Na druhém rande jsem se ujistil v tom, že Andrea Simičová není jako moje Gábina.

Vlastně nemohla být odlišnější. Vlasy měla blondáté a kudrnaté, při řeči se ani trochu nezadrhávala (naopak, její monology byly fantasticky dlouhé, procítěné a ukončené hlubokým výdechem, tak ji vyčerpávaly), výběr jídla nechávala na mě a byla sprostá jako dlaždič. V tom byl nejvýraznější rozdíl, Gábina byla vychovaná jinak a sprostě mluvila až s postupující nemocí. To poslední jsem zjistil právě na druhé schůzce. Snažila se to skrývat a párkrát polkla půlku nadávky, než aby jí dala průchod. Nakonec se přiznala k vlivu svého otce a dovyprávěla pár šťavnatých historek, abych pochopil, jak se u nich doma mluvilo. Červenala se u toho a vytvářely se jí takové zvláštní narůžovělé dolíčky ve tvářích, jako by její obličej procházel implozí.

A právě ty dolíčky byly navzdory všem odlišnostem důvodem, proč jsme teď seděli v autě před mým domem, a já nevěděl, jak dnešní večer ukončit.

Ještě ráno jsem věděl, že se vrhám do téhle dnešní eskapády jen kvůli dceři, která potřebuje dýchat, větrat, detoxikovat, nebo co to ti mladí dnes dělají, když je okolí dusí. Teď jsem ale na Kristýnu nemyslel.

Sledoval jsem dolíčky, které se zčistajasna objevily poté, co se Andrea zmínila o tom, že její kriptol kolega není schopný si s ní prohodit směnu a dopřát jí po úmorném jarním kolotoči delší ranní spánek. Vstřebával jsem pohledem její rdící pokožku. Bylo to pro mě nové a vpravdě osvěžující. A ve stejné míře překvapivé, protože jsem byl vážně přesvědčený o tom, že jí vlepím na tvář jednu pusku na rozloučenou, popřeju příjemné vstávání a zapomenu na ni.

Jenže to nešlo. Z nějakého záhadného důvodu jsem od ní nemohl odlepit oči. A ona si toho pochopitelně všimla.

Pohlédla do zpětného zrcátka a ruku si položila na tvář. „Mám něco na obličejí? Protože jsem se od sedmi nekontrolovala. Jestli mám pod okem omáčku nebo v zubech semínka z rajčete, musíš ze mě mít hroznou srandu.“

„Ne,“ zavrtěl jsem s úsměvem hlavou. Přistihl jsem se, že mám nasazený tenhle přiblblý výraz už hezkou řádku minut. Možná od té doby, co jsem Andree pomáhal oblékat kabát a ona nemohla strčit ruku dovnitř. Legračně u toho funěla a naoko se zlobila, ale jestli jsem ji už za ty dva večery stihl alespoň trochu poznat, uměla si dělat švandu víc ze sebe, než z druhých, takže se tomu venku jen zasmála. „Právě naopak. Jsi perfektní.“

Vydechla a opřela se o sedadlo. „Ha, to určitě. Jsem naprosto dokonalá. Ty mě bavíš.“

„V tomhle světle rozhodně vypadáš jako někdo, kdo má do dokonalosti kousek.“

Dolíčky se jí opět prohloubily. „Tohle je, Lukáši...“ usmála se, dolíčky se proměnily na nachové strouhy, kterými se proháněly problesky měsíčního světla. „Tohle je druhé rande.“

Poškrabal jsem se na bradě. „V našem věku se tomu ještě říká rande?“

Andrea se zasmála, strouhy zmizely a nahradila je hladká pláň. Oči se jí rozzářily, svítily do noci jako hvězdy. „Jak bys to nazval? Večerní schůzka za účelem vzájemného poznávání? Můžeme mluvit jako mimozemšťani, jestli ti to vyhovuje.“

Bavila mě. A divil bych se, kdyby to na mě nebylo vidět. Jestli ona měla ty svoje dolíčky, které rámovaly její dobrou náladu, já měl úsměv opilého kojota. Večerní pohodová nálada mě dostala do nějakého zvláštního stavu přiblížení. Ale pár metrů odsud mě čekaly tři královny a já jim něco slíbil. Pitný režim se musí dodržovat a tátové musejí plnit sliby.

„Dobrá, zůstaneme na zemi,“ souhlasil jsem. „Byl to moc fajn večer.“

Včerejší Lukáš Mahler si ťukal na čelo.

„A doufám, že naplánujeme další. Tentokrát bychom se mohli posunout někam blíž k času oběda, co ty na to? Večeře jsou fajn, ale už jsme si ji vyzkoušeli.“

Včerejší Lukáš Mahler kroutil nevěřičně hlavou a ten současný jeho nevěřičný pohled ignoroval.

Andrea Simičová přikývla. Nedala si ani čas na rozmyšlenou, neházela okolo sebe žádnými nejistými pohledy.

Současný Lukáš Mahler získal pocit, že ona už má v hlavě rozhodnuto. Ten včerejší už skoro zvracel. A tomu současnému to bylo úplně jedno.

„Nelekej se, pravděpodobně ti napíšu na dobrou noc,“ rozhodl jsem se ji potěšit těsně před tím, než jsem otevřel dveře od auta.

„Teď jsi mě připravil o překvapení.“

„Vážně jsi nečekala, že ti to hrozí?“

„Měla jsem tušení. To my ženy máme, oplýváme šestým smyslem.“

„Skvěle, tak snad ti ten tvůj nevykecá, co přesně ti napíšu.“

„Zatnu mu zobák,“ řekla smrtelně vážně a přejela si prstem po krku.

Zasmál jsem se a vystoupil. Počkal jsem, až se mi na druhé straně ukáže v zorném poli Andreina kudrnatá hlava, sebral ze zadního sedadla bundu, zkontroloval jsem, jestli mi nevypadla peněženka, a zabouchl.

„Nerad to říkám, ale štve mě, že se dneska musíme rozloučit,“ vysoukal jsem ze sebe první věc, která mi přišla na jazyk. „Vážně. Jídlo bylo perfektní. Ještě nikdy jsem nejedl chobotnici. Představoval jsem si jako něco slizkého a... no prostě byla dokonalá. Počasí je ideální. Jako na objednávku. A zasmál jsem se...“ stiskl jsem rty, chvíli přemýšlel, abych neplácl nějakou blbost, a nakonec jsem si odpustil depresivní průpovídky o smrti své ženy, „jako fakt, jako vážně jsem se skvěle bavil.“

Andrea se rozesmála. Dala si ruku před pusy a pobaveně na mě koukala.

Vyndal jsem ruku z kapsy a prohrábl si vlasy. „Co? Teď mám něco v obličejí já? Černou bradu? Koutky červené od vína?“

„Ne, ale mluvíš přesně jako můj syn. *Jako fakt, mami? Jako vážně?*“

„Že by návrat puberty?“

„Opovaž se.“ Pokývla hlavou. Dolíčky jí zmizely, nahradil je soustředěný výraz téměř čtyřicetileté ženy. Vyrovnané sebejisté matky a doktorky. Dal bych cokoli za to, kdybych se jí mohl teď trochu pošťourat v mozku a zjistit, co si zrovna myslí. Není nad drobný neškodný brainwashing před spaním.

„Zítرا jedu na jedno odpolední lékařské sympozium. Když mi to časově vyjde, vezmu to okolo vás a aspoň zamávám,“ dodala.

Když jsme se ve čtyři odpoledne sešli na tomhle místě, přijela paní doktorka Simičová ve vyleštěné Fabii. Zaparkovala ji podélně a na první pokus a teď to k ní měla sotva dvacet metrů. Vůbec by mi nevadilo, kdyby dorazila autobusem nebo klidně přiletěla balónem, jen abych měl důvod znovu nasednout do auta a odvézt ji domů. A natáhnout o pár minut večer.

Včerejší Lukáš Mahler se probudil, pootevřel spleené oči a utrousil sprostou nadávku. Už začínal chápat, že se blíží jeho trpký konec.

Až na dlouhé metry byl slyšet virvál, který se odehrával za dveřmi domu. Za zataženými záclonami se míhaly dvě siluety. Tohle dobou měly připravovat slíbenou pozdní večeři. Večeře po večeři, to byla specialita rodiny Mahlerových. Ale teď to spíš vypadalo na začátek třetí světové války. Kristýna pravděpodobně používá dřevěné drbátko, kterým tak ráda mladší sestru trápila. Otázkou zůstávalo, která z nich té druhé provedla něco tak strašného, že v půl deváté večer bourají dům a obtěžují sousedy.

„Asi bys měl jít svoje holky zkontrolovat,“ promluvila Andrea potichu.

Už byla jednou nohou nakročena na protější stranu ulice, kde čekal její vyleštěný miláček. Stejně jako jsem si já přál, abych nikam domů nemusel, tak neodbytně se mi vloudila na mysl myšlenka, aby ona *nechtěla*. Aby nechtěla ukončit dnešní večer, abych na ní poznal, že si přeje pokračování. Poznal jsem, že si poslední čtyři hodiny užila stejnou měrou jako já. Nejsem snad neandrtálec a na pár hodin dokážu zabavit dospělou ženu. Ale to mi bylo málo. Řečeno „chlapsky“, chtěl jsem si ji zkrátka podchytit. Věděl jsem, že jí napíšu na dobrou noc, ale zkrátka jsem ještě potřeboval, aby mě předběhla a napsala první.

„Čteš mi myšlenky,“ řekl jsem místo toho a raději nezmiňoval, že jsem si před chvílí přál právě touhle kouzelnou mocí disponovat. „Člověk by řekl, že jedna sedmnáctiletá žába zvládne svoje dvě sestry čtyři hodiny kočírovat, ale tady vidíš, co dokáže puberta.“

„Běž si je uklidnit, než ti to tam zdemolují.“

„Na to už asi bude pozdě. Přichází čas na sčítání škod.“

Pousmála se. Zdálo se mi, že se začíná její postava ztrácet v šeru. Jak matněla její silueta, jako by se vytrácelo všechno příjemné z celého večera.

Zachrastila klíči od auta. „Jestli chceš příště pusu na dobrou noc, nedávej si chobotnici. Už nikdy.“ I přes nejasné kontury obličeje bylo vidět, že by jí žádný mořský tvor nedělal problém. Jako žena to ale zahrála do auta. Tušil jsem, že kdybych na ní nějaké podobné rozloučení testoval, prošlo by. „Příště si dej dvojku Veltlína a můžeme o tom uvažovat.“

Mlčel jsem.

Zatracené druhé rande. Na všechno je brzy a zároveň nepříjemně pozdě.

Lehce jsem přikývl a mrkl na ni.

Včerejší Lukáš Mahler se rozesmál na celé kolo. Tekly mu slzy a smáčely modrou košili s krátkým rukávem, kterou měl včera při vaření. Potácel se od rohu do rohu, zalykal smíchy a výjimečně díky záchvatu nemohl mluvit. Díky bohu.

Bylo až příliš snadné poslat ho do prdele.

Tak jsem to udělal a vešel do jámy lvové.

/////

Už jsem slyšel o případech, kdy si lidi vytvářeli po smrti někoho blízkého svět, ve kterém mohli se svým miláčkem koexistovat. Nedokázal jsem si představit, jak může takový vesmír fungovat a jakým heslem se do něj přihlásíte. Můžete vstoupit kdykoli? Můžete vzít kamaráda a dát si s tátou na palouku pivo, zatímco budou okolo vás hopkat veverka?

Je potřeba se prachšprostě zbláznit? Musí vám švihnout v bedně, abyste si mohli posmrtně pokecat s manželkou, aniž byste museli k urně na hřbitov a koukat na vybledlou fotografii?

Nevím, kdy se ve mně něco zlomilo. Nebylo to slyšet a pevně doufám, že ani vidět. Nikdo v zaměstnání mi neříkal, že vypadám nezdravě, že si něco pro sebe mumlám. A moje královny se mě nebály, neviděly ve mně ploužící se přízrak. Nehubnul jsem, nestrádal jsem. Neříkal jsem nikomu, že vidím svou mrtvou ženu.

Ona to ani nebyla tak docela pravda.

Jen jsem ji cítil.

Vytvořil jsem si jediné místo na světě, kde jsem s ní na dvě sekundy byl, aniž bych ji držel za ruku a zbláznil se z toho. A nepotřeboval jsem žádnou svatyni se stovkou svíček a podobizen, stačily mi obyčejné vchodové dveře.

Když jsem vcházel do domu, nebo jsem z něj vycházel, cítil jsem v tom kratičkém okamžiku nějaké propojení obou světů. Měl jsem ty nicotné dvě sekundy jen pro sebe a to mi stačilo.

Neexistovala doktorka Simičová se svými kudrlinkami, neexistovalo její bouřící auto. Necítilo jsem závan větru, ani otravné štěkání sousedova psa, jenž nepochybně opět vyhrabal odněkud z popelnic mrtvou kysu. Jsem si jistý, že mě někdo zdravil; vždycky si později vzpomenu na útržky toho, o co jsem za ty dvě sekundy přišel. Někdo na mě hulákal, ale já ho náležitě ignoroval – jak jen to umí člověk položený do slastného tranzu. Kdyby vyjely ze zárubní ocelové špičky a probodly mi tělo skrz naskrz, našla by mě tu policie s úsměvem na rtech.

Nepřipouštěl jsem si ještě nic z toho, co se děje v domě. Kdo ví, možná mi něco bránilo, abych hluk před sebou vnímal. Nejspíš něco, co mi dovolilo na ten mikrookamžik vnímat svou mrtvou ženu.

Oči jsem měl otevřené, nemusel jsem se utápět ve tmě, a přesto jsem zcela jasně viděl její obrysy. Dokonalou postavu, kulatou tvář, kterou později tak zhyzdil rostoucí nádor. Ruce opřené o boky. Viděl jsem její tlukoucí srdce, zvedající se mlhovitá ňadra. Znal jsem každý její pohyb. A modlil jsem se, abych o tuhle dvouvteřinovou psychedelickou výsadu nepřišel.

Jakmile jsem překročil práh, ocitl jsem se ve světě svých tří královen. Už dlouho tak o nich uvažuji. Ony vládnu mně, nikoli já jim. Ve světě prvních zničujících lásek (v případě sedmnáctileté Kristýny), prvních pokusů o emocionální vzpouru (pokud šlo o třináctiletou Elišku) a sladké nevědomosti. Ta se týkala Lucinky. Byly jí dva roky a jeden měsíc a už teď jsem si uvědomoval, že podědila po Gábině krásu. Zbylé dvě holky prořízly pusou, ona oči, které vyluxují peněženku nejednomu naivovi.

Nestačil jsem si ani zout boty a doběhla ke mně Kristýna. Vesele mě ignorovala, jen se okolo mě protáhla a s rukou nataženou do vzduchu popoběhla o kus dál, kde byly otevřené velké dvoukřídlé dveře do méj pracovny.

Zastavila se kousek od nich, otočila se a já až teď zaregistroval, že drží v rukou fotografii.

„Čau, tati,“ pozdravila spokojeně a čekala na uragán.

Její mladší sestra okolo mě proběhla o moment později, byla nakloněná dopředu, rty měla stisknuté, až skoro křídové, a z očí jí litaly blesky, kterými by se dal dobíjet generátor.

Její nevýhodou bylo, že byla o hlavu menší než Kristýna. Možná to za pár let dožene, ale teď, pokud chtěla něco, na co nemohla dosáhnout, mohla se maximálně modlit. Nebo v tomhle případě kousat a škrábat, ale já doufal, že k tomu nedojde. Pořád jsem byl ještě připravený na Mahlerovskou večeři po večeři, na šití stehů se mi jet nechtělo.

„Děje se něco, co bych měl vyřešit?“ zeptal jsem se klidně a zul si pravou botu. Levá mi šla dolů vždycky hůř, čert ví, čím to bylo. „Můžeme využít mé dobré nálady a ukončit tenhle večer jako normální rodina.“

Kristýna na sobě měla na džínách a bílém triku zástěru, takže se tu přece jen vařilo. Kdyby ji neměla a stála na špičkách tak, jak se právě v tuhle chvíli šponovala, byl by krásně vidět piercing v pupíku, který mi před rokem tak rozpumpoval žluč. Nevadilo mi, že si nechala propíchnout kus kůže, ale nemám rád překvapení. A představení téhle ozdoby stylem „tramtadadá... koukni, jakou bombastickou věc mám v pupku, a ty s tím nemůžeš vůbec nic dělat“ mi drásá moje rodičovské nervy. Zakládám si na moderním vedení rodiny – oba s Gábinou jsme si na něm zakládali – a tyhle šarády házejí mojí perfektní výchově v lepším případě klacky pod nohy. V tom horším jí rovnou ukazují vztyčený prostředníček.

„Večeře je na stole. Nejsou od oběda umytý všechny misky na pudink, nějaký expert,“ Kristýna ukázala volnou rukou na temeno své mladší sestry, „v nich nechal zaschnout zbytky, takže se odmočují. Máš pudink ve své skleničce na whisky.“

Držela ruku jako stožár nahoře. Mezi prsty jí trčela barevná fotografie, vypadala jako školačka, co se nadšeně hlásí o slovo.

Eliška se po ní snažila vyšplhat. Vzdala to přesně ve chvíli, kdy mi sjela z nohy levá bota a konečně jsem cítil, že jsem doma. Atmosféra tomu napovídala a stejně tak Adele, která vyřvávala z malého repráčku nad koupelnou něco o tom, že byla kdysi mladá. Tenhle křáp jsem tam instaloval na přání tehdy patnáctileté Kristýny, aniž bych tušil, jak moc mi změní život.

Třináctiletá Eliška se na mě otočila, dopadla ze špiček na celá chodidla a snažila se marně zakrýt, jak naštvaná vlastně je. V tomhle věku ještě neuměla s emocemi zacházet. V jejím pihovatém obličejí zářil vzdor, byla nasupená až běda, ale slzy byly v nedohlednu. Vychoval jsem silné holky. Zocelené samotným životem a tím nejhorším, co může přinést.

„Nebudu s vámi řešit, kdo co komu proč vzal. To po mě nechtějte,“ pronesl jsem spokojeně. Vystoupil jsem ze svého „mezisvětá“ a už ve mně zase převládala běžná lidská spokojenost z vydařeného rande. A především tradiční chlapská pýcha. Hrdost muže, který ví, že dokázal ženu zaujmout. „Dáme si jako normální rodina před půlnocí druhou večeři, nebo se chcete navzájem zabít?“

Eliška se prudce otočila ke starší sestře a ukázala na ni vyzáblým prstíkem. „Tak řekni jí, aby mi –“

Udělal jsem čelem vzad a bosky vešel do kuchyně přímo doprostřed vůně čerstvě rozpečené pizzy.

„Až si to vyřešíte, nejdete mě u stolu,“ řekl jsem přes rameno. „A půjdu se podívat na Lucíka. Jestli je posraná, válí se na zemi se zlomenou nohou, nebo ji někdo oknem ukradl,

máte obě na měsíc zákaz televize, internetu, vycházek, ponocování a kradení mých peněz z peněženky.“

Nejmladší dcera byla pochopitelně na svém místě. Stejně jako kterýkoli jiný den poté, co tahle rodina přišla o ženu číslo jedna. S odchodem mé manželky a matky tří dětí, se povinnosti automaticky rozložily mezi ty dvě ratolesti, které se už neposrávaly a zvládly víc slov než „digon“ a „bagú“.

Když Gábině diagnostikovali nádor schovaný za pravou oční bulvou, měla ještě kocovinu z oslavy svých osmatřicátých narozenin. Jeden den pila jako o život domácí pálenku z černého rybízu, další den nevěřičně koukala na nějaký nesmyslný cizí svět, který na ni civěl z rozmazané fotografie vlastního mozku, a tiskla mi ruku jako bych se chystal z ordinace utéct.

To něco, co ještě měsíc předtím fundovaný odborník z oční kliniky označoval jako pseudotumor, se ukázalo být velice agresivním rychle rostoucím gliomem, který tlačil na mozek a způsoboval Gábině bolesti hlavy. Ještě na místě v čekárně, když jí nedocházelo, jak je situace vážná, vtipkovala o tom, že má konečně po opici pořádnou bolest hlavy. Měl jsem chuť ji seřvat. Měl jsem strašnou chuť ji tam slovně sejmout, aby viděla, jak se hrozně bojím, jak mám sevřené útroby.

Během několika následujících týdnů, jsme oba pochopili, že už neexistuje cesta zpět. Trávil jsem je částečně prací (není nad řízení koordinace hoven v městské kanalizaci, když máte doma ženu s rakovinou mozku) a částečně promluvami s nějakými vyššími bytostmi, jejich existenci jsem celý život popíral. Kdyby se mě někdo ptal, proč jsem to dělal, horko těžko bych ze sebe vysoukal odpověď. Nevěřil jsem v Boha (nevěřil jsem ani v trojí zaklepávání nebezpečných vět do nehořlavého materiálu; číslo třináct jsem miloval – třináctého května se narodila Lucinka – a určitě jsem si neodplivával, když kolem mě projel pohřební vůz). Když jsem chodil na hřbitov za tátou, většinu času jsem proseděl na obrubníku, koukal přes čiré sklo na urnu, o kterou byla opřená fotka v rámečku, a spíš než jsem k němu promlouval, přemýšlel jsem nad vlastním životem. Věděl jsem, že by mě stejně neslyšel a připadal bych si, že popírám sám sebe.

Těch devět týdnů, než se všechno tak strašlivě urychlilo, jsem ale mluvil až běda. Teď zpětně si nevybavuju, jestli jsem něco zaříkával a přemlouval, všechny ty promluvy se mi dávno vypařily z hlavy (na rozdíl od Gábinina *zkurveného gliomu*). Určitě jsem žádnou astrální bytost nepřesvědčoval, ať mi zachrání ženu. Tak hluboko jsem neklesl. Když vidím konec, poznám ho, a je jedno jestli se týká mě nebo někoho jiného.

Spíš jsem se snažil vymodlit cestu, jak to oběma usnadnit.

Tedy jak to usnadnit všem čtyřem. Lucince byl tehdy půlrok, středobodem jejího světa byla láhev s mlékem a její čtyři palce, ale Kristýna s Eliškou samozřejmě věděly, že je něco špatně. Snažili jsme se před nimi tajit diagnózu, jak to jen šlo. Gábina na sebe denně pajcovala kila make-upu, aby nebyly vidět tmavé kruhy pod očima a loupající se nezdravá

pokožka. I přes stále častější dny, kdy ji bolest hlavy skoro otupovala a připravovala o zrak, se snažila za podpory prášků vařit a připravovat svačiny. Uklízela a hrála si na perfektní mámu, jejíž jediný problém je blížící se čtyřicítka.

Až po čase jsem začal vnímat slzy. Nebo spíš vodnaté oči než samotné slzy, které nasvědčovaly tomu, že si konečně začíná uvědomovat vážnost situace. Po dvou měsících popírání a veselého vtipkování směrem k nádoru, se uvnitř Gábiny něco začalo lámat.

Definitivní zlom přišel v lednu, kdy jsem stál kolem jedenácté noční v koupelně před zrcadlem a fyzicky se připravoval na druhý den, kdy mě čekala velká porada o propojení technických služeb s okolními městy. Měl jsem na ní předvést svoje charisma a především oholenou tvářičku, která dokázala ze správných úhlů a za příznivého světla házet neodolatelné úsměvy.

Už jsem byl oholený, jen jsem si rukou přejížděl po tváři a očima ujišťoval svůj odraz v zrcadle, že není nic, co by nezvládl. Za mnou se objevily nejdřív dvě ruce, následovala je změť světlých kudrnatých vlasů a posléze se v celém tom chuchvalci objevily unavené oči mé nemocné ženy.

Tvář mi položila na vlhké rameno. Už byla dávno odlíčená. Přede mnou nepotřebovala svou skutečnou slupku skrývat, Kristýna spala u své kamarádky (*„Musíte mě tam nechat spát, prostě musíte. Líba je super holka, její táta řídí kamion, pořád je pryč a ona nikoho nemá. Máma pořád mlčí. Prostě mě tam musíte nechat spát, ona se jinak zblázní, nebo uteče z domova.“*), Eliška usínala s desátou hodinou, měla v hlavě obdivuhodně přesný budík, a našemu nejmladšímu andílkovi v sedmi měsících nevadilo nic, co se zjevilo v jeho okolí. Kdybychom měli tu touhu, mohli jsme se natřít nutellou a tisknout k sobě nazí.

Její tvář prostá líčidel se vedle mě v zrcadle objevila náhle a nebudu lhát – vystrašilo mě to. Byla to pořád moje Gábina, kudrnatý postrach všech alkoholických cuba libre v okolí. Kdyby vytáhla občanku, nebyla šance, jak ji nepoznat... ale to, jakou rychlostí se z ní začala vytrácet ženskost a... asi její podstata, její spirit, to mě parádně vyděsilo.

Pod očima měla nafialovělé nadýchané pŕlměsíce, víčka skoro nebyla vidět. Na čele, těsně pod vlasy, zářily v koupelnovém světle fleky, které mi připomínaly jaterní skvrny. Zdálo se mi, že se jí zvětšují boltce. Jako sedmdesátileté stařeně. Koutky úst měla zaschlé, ačkoli pila mnohem víc než v období „před zkurveným gliomem“, jak jsme ho občas nazývali. Ten levý dokonce vypadal povadlý. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby na ni útočila nějaká obličejová obrna.

V téhle fázi už bylo jedno, jestli bylo šest hodin ráno nebo deset večer, byla pořád unavená.

Přejela mi rukou po tváři a já si se zděšením uvědomil, že jsem měl tendenci ucuknout. Hladila mě moje žena, ale ten dotek mi vůbec nepřišel povědomý. Jako by si mě testoval nějaký cizí tvor. Ochutnával mě, značkoval si teritorium.

„Jak to děláš, že vypadáš pořád tak dobře?“ zeptala se. Na posledním slově jí ujel hlas a skoro ho zakrálala. Rakovina možná začala u oka, ale rozhodně si nebrala servítky, nezastavovala se a hnala si to dálnicí do všech koutků těla.

„Sundal jsem čtrnáctidenní křoví. To bude tím.“

Znovu ten dotek. Lehký, opatrný, jako když člověk odstraňuje pavučinu. „Měl by ses holit častěji.“

„To bychom nesměli mít tři děti. Kdybych neměl zítra tu schůzi, měl bych na krku za chvíli chlupatou kouli.“ Pohládl jsem její ruku. Cítil jsem pod prsty každou její kost zvlášť. „Běž si lehnout. Za chvíli jsem u tebe.“

Usmála se a na chvíli se její fialové váčky vytratily, takže jsem viděl její obličej z dob, kdy ji nesužovaly žádné neřešitelné zdravotní trable. Viděl jsem Gábinu tak, jak jsem si zvykl ji vídat, když skákala kolem dvou malých holek.

Pak jí ovšem oči pohasly. A koupelna skoro potemněla.

„Už to nezvládám,“ šeptla. „Nemyslím cestu do postele. Myslím náš život. Sice to chvíli trvalo, ale dohnalo mě to.“

Musela vidět, že se chystám něco říct, takže mi přesunula ruku z tváře na ústa. Cítil jsem na rtech lékořici. Bonbony se snažila překrýt zápach v ústech, který se jí tam poslední dobou vytvářel. A ještě něco tam bylo... myslel jsem si, že nějaká pachuč čistícího prostředku, ale později jsem si uvědomil, že to byla mastička, kterou si natírala oko, aby jí příliš nenatékalo. Cítil jsem ji pak v ústech ještě týden.

„Aspoň pro jednu buď zticha. Uděláš to pro mě?“ Mluvila spíš očima, rty se jí skoro nepohybovaly.

Přikývl jsem.

Sáhla na poličku před námi a odsunula pěnu na holení, která částečně zakrývala moji bradu.

„Přemýšlela jsem vážně dlouho a...“ vzdychla, „tohle je asi to nejdůležitější věc, kterou jsem se ti kdy chystala říct. Jsi ten nejlepší manžel, kterého jsem si kdy mohla přát. Nevím, jestli jsem kdy věřila v dokonalé manželství, ale díky tobě jsme se k němu aspoň přiblížili. Miluju svoje děti. Miluje je strašně moc a asi mi *zkurvenej gliom* otevřel oči. A vím, že ony milují mě. Víím to, i když mi to už hrozně dlouho neřekly. Tím chci říct, že nastává chvíle, kdy bychom měli začít koukat i na ně.“

Víš, jak se strhává rychle a bezbolestně náplast?“

A pak mluvila.

Nešla do postele.

Byla unavená, ale když jsme nakonec k ránu zalezli do peřin, paradoxně jsem to byl já, kdo se cítil na sto let. Jestli jsem si byl něčím jistý, tak tím, že Gábině se ulevilo.

Já spal všehovšudy tak patnáct minut.

V deset hodin večer už byla záhada vyřešená, viník potrestaný a všechny dobré duše došly pokoje. Včetně Elišky, která ještě během večere trochu hudrovala a snažila se udělat z komára (fotografie jejího prvního „opravdového“ kluka) velblouda („Osud nás propojil, tati. Nevěřil bys, kolik toho máme společného. A ještě k tomu tak krásně kreslí. Vymýšlí komiksy.

Jednou se tím bude žít. A Kristýna prostě jen závidí.“). Nafouklost jí vydržela do čištění zubů, pak už jsem zaslechl, jak se svojí starší sestře omlouvá.

Ležel jsem roztažený na gauči a sledoval s Kristýnou zoufale americký seriál o zoufalých manželkách. Bylo mi jedno, co přede mnou běží, ona vybírala noční program. Já při něm vždycky napůl meditoval a napůl s dcerou probíral současný život. Ten minulý jen výjimečně, neradi jsme se rýpali v něčem, co ještě pořád tak moc bolelo. Rodina Mahlerových je statečná a tvrdá, ale nervy se nám šponují jako všem ostatním.

Tohle byl ten okamžik dne, ta bublina, kdy jsem házel všechno za hlavu. Ve dveřích, mé osobní Zemi Nezemi, jsem na pár vteřin s Gábinou, bez všech fialových váčků a nejistého unaveného hlasu. Tady jsem sám. Do chvíle, kdy sám být chci.

Jako trojnásobný otec, kterému první dítě pozvolnými kroky vyrůstá z puberty, překvapivě zjišťuju, že na světě existují i chytré a vnímavé ženy. A že – mankote – jedna z nich možná přebývá pod mou střechou. Kristýna získala se sedmnáctým rokem něco, co se nedá naučit. Objevila se u ní schopnost naslouchat a dokonce se vyskytly pokusy o radu. Den za dnem mi docházelo, že raději probírám s ní to, jak mi to jde nebo nejde v práci, než s kýmkoli z práce problémy doma. Vyдалa mi za deset spolupracovníků.

Viděl jsem, že drží v ruce ovladač a šteluje ho směrem k televizi.

„Chceš to přepnout?“ zeptal jsem se. „Protože mně to nevadí.“

Zavrtěla hlavou. „Zdálo se mi, že usínáš, tak jsem to chtěla ztlumit.“

„Jen jsem se asi trochu hlouběji zamyslel.“ Otočil jsem se k malé postýlce, ve které chrněla Lucinka. Odfukovala, až se jí nadzdvihávala peřinka. Děkoval jsem Gábině (ne Bohu, ten s tímhle neměl nic společného; navíc byl jeho největší problém ten, že neexistuje), že mi dokázala zplodit takhle zdravé děti. Nevím, jak bych to období po její smrti zvládal, kdybych musel s malou trávit každý druhý den u doktora. „Není to trochu brzy?“

Položila ovladač na konferenční stolek před sebe vedle hrnku s čajem. Seděla v křesle, byla zabalená do bílé chundelaté deky a ven jí koukaly jen nohy ve fialových ponožkách. Vypadala jako kterákoli jiná sedmnáctiletá dívka. Jen tahle se musela starat o svoje dvě sestry. Musela jim hrát matku. Tohle vás v žádném školním zájmovém kroužku nenaučí. Zdálo se mi, že jí díky starostem vystoupily lícní kosti a rozšířily se jí oči, ale to jí jen přidalo na kráse. Oči měla po matce, nos po mě. Péči o rodinu taky po ní, vlasy po mě a snad ji při pohledu na mě neděsily objevující se kouty.

„Co myslíš?“ pokrčila rameny. „Jestli její randění, tak s tebou souhlasím. Ale asi by si na to měla Elí přijít sama.“

„Myslím sebe.“

„Aha.“ Nejistě se po mě podívala. Nohy se jí zatáhly dovnitř kokonu z deky. „Jestli chceš ode mě souhlas nebo zákaz, tak zapomeň. Nelíbí se mi to, ale to už ze svý podstaty. Pořád budu mít v hlavě mámu. Takže pro mě nebude nikdy vhodná doba přitáhnout domů někoho novýho.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nikoho sem přece netahám.“

„Jen ti říkám, že asi nejsem ta správná na to, abych ti dávala požehnání. Už takhle mám v hlavě guláš. Asi bys měl vědět, jestli se ti to líbilo.“

„Já nevím. Vážně. Asi jo... bylo to o sto procent lepší, než když jsme se viděli poprvé. Vlastně to byl opak první schůzky. Ale to jsem to bral tak, že si jdu ven provětrat hlavu.“ Když bych měl říkat úplnou pravdu, tak mi doslova hrabalo z toho, že jsem půl roku viděl jen pracovní počítač a svoje tři žáby. Potřeboval jsem se ujistit, že po světě pobíhají taky jiné bytosti s nohama a rukama. „Jen bych si potřeboval být jistější, že nedělám nic, z čeho budu mít špatné spaní.“

Pokrčila rameny. V některých okamžicích jsem v ní viděl Gábinu víc, než kdy jindy. „To ti asi nikdo neřekne. Holt to budeš muset risknout, tatíku.“

Hodil jsem po ní polštář, ale stihla schovat hlavu pod deku. „Ale no tak.“ Věděla, jak nemám tohle oslovení rád. Evokovalo mi šedesátileté vesnické zaprděné důchodce.

Vykoukla a obhlídla terén. „Nebraň se tomu. Jsi prostě tatík, co zapomněl randit.“

„Raději mi řekni, co ty.“

„Nic.“

Tím pravděpodobně hodlala ukončit debatu na téma *Já a Filip Lesák*. O rok starší kluk, kytarista z podle mě absolutně otravné amatérské skupiny. Měl účes jako dvanáctiletá holka, svaly jako třicetiletý chlap a když promluvil, viděl jsem před sebou rozvrzaný pouťový kolotoč. Ale z nějakého důvodu ho milovaly všechny dívky, na které se jen koutkem oka podíval. Bohužel pro mě padl jeho pohled i na Kristýnu. Ona o něj stála, on o ni ne. Jednoduchá rovnice, která nemá řešení. Takových chlapů bude moct mít Kris ještě v budoucnu spoustu. A nepochyboval jsem o tom, že to ví. Znal jsem ji. Netrápila se kvůli tomu. Měla zájem, nevyšlo to a život jde dál.

To byla moje holka.

A co bych to byl za tátu, kdybych byl nešťastný z toho, že mi nějaký mizerný hudebník nepřefikne dceru, ne?

Kristýna viděla, že se usmívám, tak jsem s tím přestal. Není potřeba přilívat olej do ohně.

„Bude dobře,“ pronesl jsem první pitomost, která mě napadla.

„Samozřejmě. Bude dost možností probírat tvůj vztah a ten Eliščin.“

„To víš, že jo,“ zasmál jsem se, ale pak jsem uviděl její usměvavý, chladně vědoucí výraz. „Na to ať ani nemyslí. Budeme to brát jako srandu. Jestli mi řekneš, že je zamilovaná a nešťastná, nebo žes u ní našla v tom kufříčku s pampeliškami kondom, zakročím.“

„Zvládnou ji.“ Koukala na mě pobaveně, ale mně na tom nic vtipného nepřišlo. Pochopil jsem tu dnešní eskapádu a to, že Eliška během přípravy večere tak dlouho rýpala do svojí starší sestry a předhazovala jí svou dokonalou lásku, až Kristýna vypěnila, vypáčila jí kufřík s poklady a ukradla fotku čtrnáctiletého kluka, jenž měl na bradě něco, co připomínalo štětiny u zubního kartáčku.

„To bys měla.“ Pousmál jsem se, i když mi to šlo docela těžko. Doby, kdy budeme žít jako šťastná rodinka nezatížená minulostí, jsou ještě někde před námi. „Teď to jsou dvě ze tří. Jestli se mi zamiluje i Lucinka, jsme v loji.“

Dlouho jsme neponocovali. Zoufalé manželky řešily svoje zoufalé činy. Kris se přesunula z křesla na gauč, vzala do ruky hrnek se studeným čajem a opřela se o mě. Fialové

ponožky jí vyčuhovaly do prostoru. Takhle nevypadala dospěle. Vypadala na svých sedmnáct. Na zranitelnou holku, která dělá všechno, co může, aby udržela domácnost i svůj rozum v chodu.

Dal jsem jí pusu na čelo, poděkoval jsem v duchu jedné z těch bytostí, ve které nevěřím, že mi nadělily takového domácího spolupracovníka, a zbytek seriálu jsme už zvládli mlčky.

Když jsem nad tím zpětně uvažoval, mělo mě varovat už to, že jsem prvně po roce Gábinu necítil.

Ráno jsem stihl připravit snídani a svačinu pro dvě královny, nakrmit třetí královnu, oblíknout ji, vyslechnout si várku slovíček, z nichž většina mi ještě zdaleka nedávala smysl (logoped tvrdí, že se občas objeví dítě, které v tomhle věku mluví „poněkud opožděně“, ale berte vážně chlapa, kterému utekla žena s cirkusákem), připravil jsem si na počítači věci do práce, zalil jsem všechny kytky v ložzii, zastříhnul oschlé vršky pažitky (tohohle jsem si obzvláště cenil, protože jsem na to pravidelně během nabitého rána zapomínal), ostříhal si nehty, abych už nikdy Lucinku nepoškrábal, vyvětral jsem svůj pokoj (už dva týdny se mi zdálo, že mi tam něco chcíplo, ale jestli to tak bylo, musel se nebožák šikovně schovat) a v poslední chvíli, než se prostřední dcera posadila ke stolu, jsem do sebe stihl nasoukat trochu studené pizzy ze včerejška. Tolik asi ke krásám rodičovství.

Vzal jsem prázdnou krabici od pizzy, pytel s odpadky, odemkl jsem všechny tři zámky a vyšel do prozářeného rána.

Gábina mi v žádném zákoutí mozku neproblikla. Neměl jsem pocit výjimečnosti, ani jsem nezažil další soukromou chvíli. Většinou jsou to takové snové dvě vteřiny, možná méně, kdy si nejsem přesně jistý, kam dávám chodidla a jak pohybuju s rukama. Občas se bojím, že se tvářím jako zombie, že se zkrátka přenesu do jiného světa, a jestli mě vidí náhodný kolemjdoucí, musí vyděšeně zírat na prázdnou schránku bez duše, jak se kymácí v průvanu mezi futry.

Tohle čtvrté ráno jsem zůstal v tomhle světě. Nikam jsem se nepřesunul.

Jenže se nepřesunuly ani moje tři dcery. Starší dvě stále čekaly na autobus, který je odveze do školy a třetí se věnovala misce s broskvovým pyré a vytvářela v něm obrazce jako nějaké kruhy v obilí. Takže jsem neměl čas přemýšlet nad dvěma sekundami ve svém životě, když mě jich dnes čekalo dalších osm tisíc.

Seskočil jsem ze schodů jako zamlada, krabici přelomil, nasoukal ji do popelnice a zůstal jsem zkoprněle stát.

Mezi písковиštěm a hrušní stál kamenný kříž.

Přeběhl mi mráz po zádech. Cítil jsem ho stejně zřetelně, jako když mi Gábina po večerech škrábala bedra svými prsty. Nebyl to jen pocit mrazu, opravdu mi zamrzla páteř a já se nemohl chvíli pohnout.

Dokázal jsem to až díky pohybu daleko přede mnou, jenž jsem zaregistroval koutkem pravého oka. Nasměroval jsem tam hlavu, zaostřil přes keře černého rybízu a uviděl v dálce mávat souseda, jenž lil naftu do sekačky na trávu. Měl na hlavě nasazenou čepici kšilttem dozadu, na sobě bílé triko a vytahané tepláky a zdálo se, že si povídá sám pro sebe.

Pokynul jsem mu a konečně jsem začal trochu fungovat.

Udělal jsem jeden krok. Pak druhý. A překvapivě jsem zjistil, že to není směrem ke kříži, ale k domu.

Nedokázal jsem si sám vysvětlit, čím to, že jsem takhle hodil zpátečku. Bát se byl nesmysl. Přesto jsem z něj měl v prvním okamžiku hrůzu. Bylo to jako znamínko, které se vám objeví přes noc na kůži. Ten prvotní dojem z něčeho neznámého, co tam nebylo a nemá být... byla v tom několikavteřinová čirá hrůza smísená se zmatkem. A trochu nevírou.

Při cestě zpátky se nic nezměnilo.

Gábinu jsem necítil, mrazení zůstávalo.

Měl metr třicet, sahal mi někam k prsům, a když jsem se ho dotkl, nesežehl mě žádný pekelný plamen, ani jsem nedostal záchvat nebo se nepropadl do minulosti.

Cítil jsem na kůži chladnou žulu. Místy hladkou a místy už značně zvětralou.

Vedle mě stál s rukama v kapsách bezmála dvoumetrový chlapík v plátěných tříčtvrťákových triku s nápisem MTS. Koukal střídavě na mě a na kříž. Na něj asi trochu déle. Byl nový a zasloužil si pozornost.

Ondřej Liftner byl pro mě stejným záchytným bodem při neřešitelných situacích jako pro pobožného bible. Já byl ten, kdo zvládal účetnictví, rozpis služeb a bez problémů jsem seřval do bezvědomí půlku zaměstnanců. Na to jsem měl talent. A s radostí jsem si ulevil po těch klidných domácích večerech. Uměl jsem zařídit všechno, co se dalo vyjednat telefonicky nebo faxem. Technické služby na mně de facto virtuálně stály. Kdyby bylo potřeba, zvládl bych podle mě i zapůjčení letadla z našeho malého zchátralého letiště.

Ondra byl můj zrcadlový opak. Ve všem. Postavou, pletí, zručností. Nebyl Róm, byl cikán jak poleno a měl tendenci rozbít hubu komukoli, kdo by ho Rómem nazýval. Bůh prý stvořil cikány, ne Rómy. Ti se podle něj vyskytli stejně jako transvestité, pravičáci a fanoušci Slavie. Byl cikán, byl na to hrdý a uměl toho využít.

Jeho kolegové říkali, že má tak robustní postavu, že se před ním v kanálech i hovna rozestupují, jaký z něj mají respekt.

A především dokázal opravit všechno, co já zvládl díky své nešikovnosti rozbít.

Poklekl a chvíli mlčky zíral na patu kříže.

Když zvedl hlavu, vypadal klidně, ale i zmateně. *Vítej v klubu, kamaráde.*

„Chceš říct, že to tu včera večer nebylo?“ Poškrabal se na zarostlé prošedivělé bradě. Tvořila se mu už třetí a hrozně rád si všechny masíroval. „Snažíš se mi tu říct, že tady byl včera večer jen trávník?“

Stál jsem vedle něj s rukama v bok. Ani jsem na něj nemusel moc shlížet dolů, i v téhle poloze byl skoro na mojí úrovni. „O nic se nesnažím, oznamuju ti to jako hotovou věc. Myslíš, že bych to přehlédl?“

Postavil se. „A přitom říkali, že je sucho. Že houby nerostou.“

„Jasně, je to strašná prča, hrozně k popukání.“

„Tak si ze mě nedělej srandu.“

„Myslíš, že bych tě sem tahal v pracovní době kvůli nějaké hovadině?“ Pořád jsem cítil za krkem mrazivé prsty. Ale spíš už jen z povzdálí. Jako by stál někdo pár metrů ode mě a občas mi hodil na záda hrst jinovatky. „Mám lepší věci na práci.“

Pokývl hlavou, vytáhl z kapsy obrovský plátěný kapesník a vyprázdnil do něj svoje dutiny. „To jo, to máš,“ řekl hned poté. „Ale nic to nemění na tom, že ti to nevěřím. Nežlob se na mě, ale poznám stoletej kříž, když ho vidím. Dokázal bych ti sežrat, že máš imbecilního souseda, kterej po večerech vymýšlí, jak tě ráno zaměstnat. Někomu tohle může přijít jako skvělá kanada, brácho. Ale to by musel vymyslet, jak ho zalít do sto let starýho betonu a nechat to kolem něj zarůst trávou.“

Podíval jsem se na něj. Vrtěl hlavou. Ale aspoň zůstával.

Ukázal masitým prstem dolů k patě kříže. „Vidíš to?“

Viděl jsem to. Beton, ve kterém byl kříž zapuštěný, byl porostlý mechem. Stejně tak částečně samotná žula. Byla to krásná centimetrová vrstva starého mechu, místy zažloutlého.

Ondra ho vzal mezi prsty a rozdrolil.

„Hele...“ vytáhl znovu kapesník, otřel si nos a strčil ho do kapsy, „fakt si dělej prdel z někoho jinýho.“

Vypadalo to, že přemýšlí a já si říkal, jestli spekuluje, jak moc z něj dělám blázna, nebo se snaží přijít na to, jak se ta zatracená věc ocitla u mě na zahradě.

Uviděl jsem přes okno Kristýnu. Stála u poodhrnuté záclony, v ruce držela toust, žvýkala a bedlivě nás sledovala.

„Neměl jsi tu nějakou kůlnu nebo tak něco, Lukáši?“ promluvil Ondra a zamračeně se na mě díval. Nahlédl mi přes rameno, zamával Kristýně do okna a další sérii zamračení věnoval zase mně. „Tys to měl pod nějakou stříškou, tu jsi dal pryč a teď...“

Odmlčel se a já viděl, že ho napadla největší blbost, která v tuhle chvíli mohla. Přemítal o tom, že to je nějak spjaté s Gábinou. Že jsem to tu zapustil, když zemřela, teď už mě přestalo bavit uctívat ji v jejím koutku o samotě a nejspíš se hodlám o svůj výtvar podělit se světem.

Nebudu lhát – jestli ho opravdu napadlo právě tohle, nasral mě.

„Než něco řekneš,“ promluvil jsem do zvuku otvíraných dveří, „tak ti musím připomenout, *kámo*, že si myslím o Bohu to samé, co ty o Rómech. Kdybych chtěl kvůli Gábině postavit něco, co by jí udělalo radost, zřídím tu bowlingovou dráhu. Tohle je pro mě škoda místa a dobrého materiálu.“

„Vždyť nic neříkám.“

„To já jen pro jistotu, abys to měl na paměti.“

Kristýna mi podala Lucíka do náruče a ta mě s radostí zatahala za vlasy. Naštěstí tahle předávaná už rok fungovala. Měl jsem práci, kterou jsem zvládl dělat převážně z domova. Do kanceláře jsem jezdil až odpoledne, kdy už byly holky ze školy doma. Dokud mi fungoval internet a telefon, měla u sebe Lucinka pořád někoho, kdo se o ni postaral.

Okolo těla se mi protáhla Eliška i s aktovkou na zádech. Měla ji kupodivu na obou ramenou, nešvar nošení na jednom jsem se ji snažil odnaučit dva roky. Zíralo na mě pět tučňáků, ten největší měl na hlavě cylindr a u zobáku bublinu. *Halooo*, stálo v ní. Tahle zvěř mi zase připomněla jinovatku, kterou mi už dobrých pár minut nikdo neházel na záda.

Eliška přejela pohledem to, co nám přes noc vyrostlo na zahrádce, tázavě se na mě podívala, ale já se rozhodl nic neříkat. Pokud tu bud stát a lomit rukama, bude to horší. Když nedám najevo, že je něco špatně, a večer už bude všechno při starém, vyhnu se zbytečným otázkám. Alespoň tedy těm ze strany dcer, ve vlastní hlavě jich budu mít pořád milion.

Podíval jsem se na kříž, na jeho otlučený šedivý vršek a voila... staré dobré zimomriavky byly zpátky i s ostrými drápy.

Oklepal jsem se. Eliška si mezitím vyměnila s Ondrou pár zdvořilostních informací, vyslechla si, jak se velká a jak krásná ženská z ní roste. Určitě se jí to poslouchalo krásně. Podívala se na mě, poprosila mě, jestli může jít tentokrát ze školy sama a já jí slušně odpověděl, že ne. Mezi základní školou a naší ulicí je téměř půlkilometrový úsek silnice bez chodníků. Řidiči to tam už sice dávno znají a kdo tu bydlí, ví, že se tu potuluje spousta dětí, které nechtějí čekat na autobus jezdící jednou za hodinu, ale doby, kdy jsem tolik nedbal na opatrnost a prevenci, odnesl čas.

Obě mé oblíbené žákyně jezdily stejným autobusem. Kristýna si už dělala řidičský průkaz, a když vycítila mou slabou chvíli, přemlouvala mě k pár cvičným kolečkům ve starých cihelnách za městem, ale většinou zůstalo jen u přání. Lucinku jsem sebou brát nechtěl a někdo s ní musel pořád být. Eliška se sice cítila jako velká holka, jenže to byl jen její dojem. Dokud neměla občanku, nebral jsem ji jako chůvu vážně.

Za deset minut už obě seděly za oknem modrobílého autobusu a já osaměl s Ondrou a mým novým žulovým kamarádem.

„Tak co bude?“ zeptal jsem se vážně. Nechtěl jsem tu stát a obhlížet čerstvý přírůstek jako banda dělníků nad nově vykopanou jámou. „Když pomineme to, že jsme se oba zbláznili, tak potřebuju jasné řešení. Do večera to chci mít pryč.“

Pracovat se na tom začalo k v půl jedné.

Půl hodiny před tím mi přistála v mobilu fotografie od Kristýny. Byla zlobivá holka a používala telefon při hodině, protože na snímku byl její princ, její neopětovaná láska. Byl zády, stejně jako nějaká jiná spolužačka. Oba se drželi za ruce, prsty měli propletené a na tom málu, co bylo vidět z kytaristova obličej, byl vidět medově zamilovaný výraz. Pod tím byl zvracející smajlík a komentář „No chápeš to?“ A hned za tím rozesmátý ubrečený emotikon. Byl jsem rád, že se nic nezměnilo, že byla stále nad věcí.

Slunce stálo nad městskou knihovnou a vypalovalo zářivé obrazce do její měděné střechy, když si to na můj pozemek přihrkal třináct let starý Yanmar – minibagr s roztahovacím podvozkiem. Jediný stroj, který se momentálně mohl v technických službách postrádat. A díky bohu to bylo přesně to, co jsem potřeboval.

Ted' už jen zbývalo doufat, že nemá kříž deset metrů hluboké kořeny. Já už bych se nedivil ničemu.

Na oprýskané zelené sedačce seděl Ivo Dohnal. Vytáhlý bledý třicátník. Byl šlachovitý až hrůza, člověk se mu bál podat ruku, aby mu nezlámal všechny prsty, ale zdání klamalo. V tom vyžilém těle byla nahromaděna spousta sil. Když už jiní nemohli, Ivo stál u lopaty. Já osobně jsem si ho do služeb přivedl, když jsem ho viděl stát rozkročeného nad dírou, která měla být za pár dní studnou. Zvládl ji vykopat za dvacet hodin.

V levém koutku mu visela cigareta a popel odpadával na podlahu bagru. Naklonil se k plotu a položil dlaň na skosený sloupek.

„Máš tady holky?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Spokojeně přikývl. „Fajn. To já jen tak.“

Neměl rád, když ho viděly kouřit. Ani před vlastní rodinou tak neskrýval svoje neřesti jako před mojí.

Poplácával mozolnatou dlaní na sloupek. „O co vlastně jde?“ Ondra stál za pískovištěm, telefonoval a nohou si hrál s jedním z mých tulipánů. Ivo pohodil hlavou jeho směrem, až z cigarety odlítly jiskry. „Je strašně tajemnej.“

To mi vůbec nevadilo.

Před pár minutami jsem klečel u kříže, dole, kde se žula potkávala s betonem, jsem ho hladil a v duchu jsem si přál, aby se něco stalo.

Dloubl jsem do vyschlé půdy. Nic. Nevytryskla krev, nic mi nepohltilo ruku a nestáhlo mě do pekla. Necítil jsem žádné vibrace. I ta zimnice, která mě ráno postihla, byla vinou šoku a nevědomí. Nemohly za ni žádné tajemné cizí síly.

A přesto jsem věděl, že je něco špatně. Pochopitelně. Jestli jsem včera mezi dveřmi, ve svém hájenství, kdy se setkávám s Gábinou, nestrávil dva roky místo dvou sekund, tak něco špatně být muselo. Každý zdravý člověk by mi to odsouhlasil a každý psychiatr předeepsal léky.

Taky proto jsem se nechtěl o okolnostech moc zmiňovat, nebylo třeba je šířit.

A Ivo nebyl náš pravidelný host. Kdyby tenhle kamenný macek vyrostl přes noc v hospodě U Lesáků, asi by to zaregistroval. Já byl jen jeden z mnoha usedlíků.

Ukázal jsem za pískoviště. Ivo se na sedadle trochu našponoval, aby viděl za plot a na krku mu vystoupily promodralé žíly. Rukou stále svíral řadicí páku. Pokud jsem si pamatoval, tenhle stroj zlobil víc, než bylo zdrávo, ale Ondra ho stále zvládal udržovat v provozu.

„Tohle musí pryč. Bez zbytečných otázek.“

Ivo seskočil dolů, upravil si pracovní kalhoty, které se mu při tom svezly o trochu níž, a za chůze si utahoval pásek.

Kolébavou chůzí ke mně došel. Zastavil se metr od kříže, nedbalým kývnutím pozdravil zaměstnaného Ondru a zhodnotil rychlým pohledem problém, který před ním vyvstal.

„Chtělo to nejdřív ten beton trochu okopat krumpáčem. Trochu to okolo zkyprít.“ Podupal těžkou pracovní botou na půdu mezi pískovištěm a křížem. „Je to tady tvrdý jako kráva. Kolik váží?“

„Co?“ zeptal jsem se upřímně zmateně.

„No kříž, co jinýho?“ Kopl do něj dole nohou a na chvíli se zarazil, jestli mě tím neurazil, nebo zda nerozhněval nějaké vyšší síly. Když viděl, že mi je naprosto jedno, jak kříž znehodnocuje, pokračoval: „Nepamatuješ si to? Jak je to dlouho, co jsi ho sem dával?“

Byl jsem rád, že jeho jediná otázka mířila k datu zapuštění kříže do země. Kdybych byl já v podobné situaci, zajímal by mě spíš důvod. K jeho smůle jsem mu nedokázal odpovědět ani na jedno.

„Hodně,“ odpověděl jsem tak neutrálně, jak jsem jen dokázal. „A potřebuju ho hodně rychle pryč. Malá se mi ho začíná bát.“

„To se nedivím.“ Přejel po něm dole podrážkou a od boty mu odletovaly drobné úlomky kamene. „Můžeme ho urazit. Odvezu kříž, pro beton přijedu zítra.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Chci to pryč sakumprásk. A dneska.“

„Já ale nevím, jestli mi to bagr zvládne,“ pokrčil Ivo rameny, „chcípá na potkání, odchází mu šrouby v drapáku... a tenovej je půjčenej na stavbu supermarketu. To sis nevybral dobrej čas.“

To mi nemusel říkat.

Ondra dotelefonoval a s rukama v kapsách k nám došel. Protahoval si krk. Jeho mohutnou postavu muselo i stání zmáhat.

Opřel se o kříž z druhé strany. Teď oba mí kolegové vypadali, jako by ho chránili. Vypadali jako by sis křížem vyrazili na cestu a teď jen v mezičase někde odpočívali.

„Kde je problém, kámo?“ hodil otázku na nepřipraveného Iva, který skoro cuknul úlekem.

„Jak jsem říkal, bagr tuhle váhu nemusí vydržet.“

Ondra obešel kříž, chytl ho okolo vyzábých kostnatých ramen a přitiskl si ho k sobě. Skoro bych přísahal, že jsem slyšel praštění kostí.

Byly dvě hodiny. Jestli mě neklamala paměť, Kristýna teď končila ve škole a Eliška na ni už tři čtvrtě hodiny čekala. Za patnáct minut jim jede autobus téměř až k nám na dvorek a budou tu za kolem třetí. Jestli jsem chtěl eliminovat alespoň ty základní otázky, na něž jsem neznal odpověď, bylo třeba trochu pohnout. Snáz budu vysvětlovat díru v zemi než neznámý náboženský symbol.

A naštěstí měl Ondra ten samý plán. Táhl s sebou Iva jako papírového draka k brance a s úsměvem mu mával rukou před obličejem.

„Ale musí,“ vysvětloval svojí výraznou nosovkou, „opravil jsem ho, vylepšil jsem ho a dokonce jsem ti i snížil sedadlo, aby tvoje prdel netrpěla. Tak mi nepovídej, že nezvládneme vydolovat jeden šutr.“

Zvládli jsme to.

Nepočítám do toho sebe, já jen fandil z povzdálí.

A s nelibostí jsem ucítil, že se mi vrátilo lehké mrazení. První záchvěvy se objevily v okamžiku, kdy se lžíce bagru zabořila do ztvrdlé půdy. Společně se vrstvami zaschlé zeminy, která se odlupovala okolo betonu, se mi procházela po zádech nějaká stonožka a studenýma nožkama mi dělala ledovou akupunkturu.

Ve tři čtvrtě na tři se kříž naklonil. Jeho základna už byla dostatečně narušená na to, aby mohl Ivo zabrat, hubenou rukou přitáhnout jednu páku k sobě, druhou zatlačit od sebe a zabořit lžící do hlíny pod křížem.

Ten nejdřív trochu povyrostil, jak ho drapák podebral. Vzadu za ním jsem viděl sousedu, jak opřený o plot zvědavě sleduje naši křížovou výpravu. Určitě to byla zábava k popukání. Kříž se trochu naklonil, zakryl mi výhled na ulici a na křižovatku, která spojovala Příčnou a Křivoklátskou, kudy pojedou za patnáct minut červený autobus a dětmi.

A těsně před tím, než se celé betonové „podhoubí“ dostalo na vzduch, něco okolo mě prosvištělo.

Nedokázal bych říct co, ani kdybych nad tím přemýšlel sto let.

Stejně jako jsem měl zvláštní pocit z té jinovatky na zádech, i tady to byl jen takový nitrožilní dojem. Nevím, jestli to bylo proudění vzduchu nebo jakési sračkoidní vnuknutí. Od té doby jsem slyšel výrazy jako *popíraná hmota* a *astrální avatar*. Každý si pojmenováváme věci, kterým nerozumíme, jinak. Uklidňuje nás to. Jako nás s Gábinou uklidňovalo pojmenování *zasraný gliom*. Nebo možná *zkurvený gliom*, když má člověk rozlítané myšlenky, nadávky splývají.

Nejdřív to vypadalo jako hromada miniaturních mušek a pak jako nějaký vzdušný vír uprostřed víru.

Netušil jsem, odkud se to vzalo. Ale zdálo se, že se celý chuchvalec, celá ta vzdušná hmota prohnala kolem fóliovníků. Dokonce za sebou na igelitu zanechávala drobný našedlý stín.

Zatřepetala se u okna do Kristýnina pokoje a byla pryč.

Pokud tam někdy byla, samozřejmě.

Ucítil jsem na rameni ruku a skoro jsem nadskočil. Vrátil jsem se soustředěním do přítomnosti, na svoji rozbagrovanou zahradu a musel jsem nějak reagovat na Ondrův obličej s povytaženým obočím. Když ho on povytáhl, nakrabilo se mu čelo jako valcha.

„V pohodě, kámo?“ Možná si to ani neuvědomoval, ale drtil mi rameno. Ještě týden jsem tam měl narůžovělé otlaceniny od jeho prstů. Později jsem začal věřit, že to *něco*, ten vzdušný kulový blesk on viděl taky. Ne nadarmo je každá druhá cikánka vědmou, ne? Asi i zpěvačkou, ale nějaké zakořeněné šesté smysly v sobě tihle lidi mají. „Trochu jsi nám zbledl. Pojď si sednout.“

Dal mi stoličku vedle Lucíka. Ta si hrála s dřevěnými kostkami, které měly dát nejspíš ve výsledku včelku Máju. Já bych asi v tuhle chvíli nezvládl zasadit ani kostku do čtvercového otvoru, jak to zvládají běžně šimpanzi. Zvedl jsem pravou ruku a viděl její třas. Poslední články prstů se mi samy ohýbaly, ruka se mi křečovitě samovolně zavírala v pěst.

Lucinka mi položila na stehno ruku upatlanou od arašídového másla.

„Sou tau eše dauší.“ Usmála se a upřela na mě Gábininy oči. „Kosisky,“ dodala, sevřela ručičku v pěst a nehty mi řádně zaryla do stehna, až mi skoro vhrkly slzy do očí.

Ale přesto jsem se musel rozesmát. Asi jsem tenhle druh budičku potřeboval.

Pohládl jsem ji po hlavě, sundal ruku se stopami mého DNA ze stehna, položil ji vedle misky od burákového másla. „Jsou, máš tam ještě spoustu kostek, drahouši.“

Ondřej nade mnou stál jako Atlas. Žlutou sluneční kouli měl nad rameny a doopravdy vypadal, jako by nesl tíhu celého světa. Mně stačila tíha téhle domácnosti.

Posadil se vedle mě a společně jsme všichni tři sledovali, jak se ten prokletý kříž přesouvá z mé zahrady směrem k ulici.

Bagr se porouchal za pět minut tři. Chvíli před tím, než mi dorazily divoženky domů a pár minut poté, co Ivo se soustředěným výrazem manipuloval se lžící nad pískovištěm. Hlína se mi sypala na tulipány a chryzantémy a mě v ten moment se při pohledu na tu spoustu kytek připadalo, že celé místo působí jako pohřebiště.

Zaplašil jsem nepříjemnou myšlenku a sledoval Ondřeje, jak se dobývá do kabinky. Prohlížel si páky, s jednou párkrát škusnul a bylo vidět, že mu ze zarostlé tváře uniká jedna sprostá nadávka za druhou.

Seskočil dolů, postavil se ke mně nad jámu a zavrtěl hlavou. Jeho rozmrzelost byla zjevná. Nebyl zvyklý, že by v jeho přítomnosti něco nefungovalo. Že by to *přestávalo* fungovat.

„Přisahal bych, že to ta mrcha zvládne.“ Mračil se, když to říkal. Vypadal jako nasraný kolotočář, kterému porouchaná atrakce překazila příjem. „Je to váha, to zase jo, ale už jsme s ním zvládli horší. Když byla nouze, pomáhal jsem s ním naklápět autobus, pod kterým ležel kůň. Tohle měla být brnkačka.“

Přikývl jsem. „Ale není.“

„No nepovídej.“

„Co s tím je?“

„Nevypadá to, že by něco odešlo. Električka funguje, panel je taky v pořádku. Kdyby odešla hydraulika, pochopil bych, že by s ní skapal i drapák, ale ta je taky ok.“

„To nezní jako odpověď na moji otázku,“ poznamenal jsem. „Zatím jsi mi vyjmenoval, co s tím není.“

Ondřej po mně švihl pohledem a jeho elektrické výboje zaznamenala i Lucinka. Seděla vedle na schodech, kostky vyměnila za plastovou sadu nádobí, ale spíš než vaření se věnovala nám.

„Nemám tušení, co s tím je,“ vynesl Ondra ortel. „Kdybych měl, už na tom dělám. A nemůžu se v tom začít šťourat, když je na něm...“ bylo vidět, že se snaží volit slova, „naloženej ten šmejď. Takže budeme muset přijet s jiným bagrem, tím kříž odvézt a pak se může začít řešit tahle záhada.“

„To je tvůj náhradní plán?“ zeptal jsem se přímo.

„To je *jedinej* plán. Ale musíš si chvíli počkat, protože druhéj stroj je v akci, kámo. Půjčili si ho z MONTECO, budou dělat tu novou cyklistickou stezku.“

To jsem samozřejmě věděl, zakázku jsem zprostředkoval přímo já.

Ivo alespoň stihl drapák otočit, lžíce teď byla těsně u zídky, pod její zkosenou stranou. Kdyby kříž spadl, omlátil by mi ze zídky dlaždice a sjel by po ní pravděpodobně na zahradu. Díky bohu ne do ulice. Ale já především doufal, že k žádnému sjíždění nedojde.

Viděl jsem, že za zídkou zastavuje naleštěná Fabia. Její řidička ještě trochu couvla, než zajistila auto ruční brzdou a teprve potom vystoupila ven. Přesně ve chvíli, kdy na protější straně silnice vyhazoval školáky autobus.

Chvíli jsem lovil včerejší vzpomínky a Andrea Simičová viděla, že trochu tápu. Já ostatně tápal už od rána, tohle byla jen taková drobnost.

„Říkala jsem ti, že tudy projíždím na sympozium,“ hodila po mně pobavený pohled. V ruce měla sluneční brýle a chrastila klíči. „Ale koukám, že ty máš myšlenky na něco úplně jiného.“

Odstoupila od auta a já přes branku viděl, že je v černém kostýmu doladěném bílým páskem. Vlasy měla v drdolu, vršek kostýmu nahoře rozepnutý a na krku jí svítil zlatý řetízek. Nevypadala, že jen na nějaké sympozium jede, vypadala, že ho bude řídit.

A při pohledu na mě, jak se se dvěma upocenými polonahými chlapy hrabu v zemi, si musela připadat jako v pravěku.

Jenže to měla smůlu. Byl jsem rád, že jí vidím. Stála sice za plotem na ulici, ale stejně do mého nenormálního odpoledne přinášela aspoň ždibec reality.

„Dáš si kafe?“ Nebylo to ideální třetí rande, ale v tuhle chvíli jsem se chytal stébla. „Jestli máš dlouhou cestu, bude se hodit.“

Zavrtěla hlavou. „Jen jsem chtěla pozdravit.“

„Přijed' pozdravit i večer, jestli pojeděš zpátky. Míváme pozdní večeri.“

Zamávala Lucince. Ta jí pozdrav opětovala. V jedné ruce držela plastovou lžici, v druhé zdemolovanou hroudu plastu, která dřív bývala sporákem, a tu odhodila směrem k nám. A přidala k tomu „Maj koste.“

Otočil jsem se k Andree. „Tohle mělo znamenat, že tě ráda poznává. Ještě se musíš její sumerštinu naučit.“

„Mně to znělo, jako by se mě ptala, jestli nemám koště.“

Usmál jsem se a ukázal jí na rozbombardovanou zahradu. „Mám chytrou holku, co? Hodilo by se.“ A v duchu jsem doufal, že se nebude vyptávat.

Vedle Andrey se otevřela dvířka, vrátily se mi královny a já byl po několika hodinách zase trojnásobným otcem.

„Objevila se jí vyrážka. Všiml sis toho?“

Kris stála nad Lucinkou, pozorovala svou nejmladší sestru bedlivým pohledem a mračila se při tom.

Naklonil jsem se blíž. Moje malá královna na mě spokojeně koukala, rtíky se jí pohybovaly a nejspíš si sama pro sebe něco vyprávěla. Obrovská kukadla vypadala jako dva vstupy do cizích světů. Vlasy měla učesané na stranu a přichycené růžovou sponkou.

Na čele a vzadu na temeni měla narůžovělé flíčky. A ty tam určitě ráno nebyly.

Trochu mě to rozhodilo, protože tohle bylo to nejzdravější dítě, které jsem znal. Alergie, nastydnutí, zaražené prdy... všechno se jí z dálky vyhýbalo. Nebýt té špatné výslovnosti, byla vlastně dokonalé dítě. Občas jsem ji podezřívával, že je mimozemšťan.

„Počkáme do pondělí, jestli to nezmizí,“ rozhodl jsem. „Může to být jen podráždění. A kdyby to pořád měla, zajedu s ní do města k Urošovi. Má od sedmi a vezme nás přednostně.“

„Můžu ji tam vzít zítra místo školy.“

„Zachtělo se ti prodlouženého víkendu?“ Nahodil jsem otcovsky zamítavý výraz, jeden z mé nepřeborné škály. „Nejsou to zarděnky ani příušnice. Do pondělí to vydrží.“

„Určitě? A ten kříž taky vydrží do pondělí?“

Vrátil jsem se do kuchyně. Rozsvícené bylo jen slabé světlo pod digestoří. V přítmí to tu působilo ponuře. Kuchyňská linka byla vytvořená speciálně pro Gábinu do účka, protože měla ráda, když má všechno blízko při sobě. Kvůli třem dětem se musí člověk v kuchyni ohánět, každá minuta je dobrá.

Jedna královna šla za mnou, jak jsem slyšel, druhá spala v pokoji nalevo ode mě, přesto jsem měl tísnivý pocit.

Raději jsem rozsvítil.

Otočil jsem se a Kris stála na prahu s rukama v bok. Pochopitelně se nespokojila s odpovědí a bude ze mě dolovat něco uspokojivějšího.

Ale spletl jsem se. Vůbec mě nepronásledovala až do kuchyně kvůli pár pupínkům.

„Tak co ten kříž na zahradě?“ Vyšpulila rty. „To se teď začínáme modlit?“

„Vůbec ho nemusíš řešit,“ odvětil jsem tak přesvědčivě, jak jsem jen dokázal. A potichu, abych nevzbudil Elišku. Chodila spát pravidelně, ale spaní měla lehké. „Je to jen hloupý vtip.“

Já sám to v hlavě řešil až příliš. Především díky tomu rozvlákněnému chuchvalci čehosi, co mi proletělo pár metrů od hlavy. Pořád jsem to měl před očima. Nebyl jsem si sice už stoprocentně jistý, jestli to nebyl jen výplod fantasmie, ale už jen to, že bych měl vidiny za bílého dne, mě trochu znepokojovalo.

„Čí vtip?“

„To nevím.“

„To mě má uklidnit?“

„Především tě to nemá rozrušit, dcero,“ odvětil jsem laskavě. „Je to jen pitomý kříž.“

„Který tam včera nebyl.“

„To na tom nic nemění.“

Povzdechla si a mávla rukou. „Pro mě za mě. Klidně můžu mít teď život naruby, vždyť jsem jen sedmnáctiletá žába.“ Otočila se v pantoflích směrem ke schodišti. „Jsem silná holka, takže všechno zvládnou. Kluci na mě kašlou, protože na ně nemám čas, ale jsem silná holka, takže si přece nebudu stěžovat. Protože teda musím zítra do školy, jdu si připravit nějaký věci. Kdyby mě sháněl nějaký krásnej mladej nadrženej kluk, budu u sebe.“

Viděla, jak mi nejsou její slova po chuti, takže se pousmála a vyběhla k sobě do pokoje.

Slyšel jsem, jak zabouchla dveře. Hudbu nepustila, ctíla večerní hodinu.

Za pár minut její mladistvý sarkastický výraz vystřídal stejně mladistvý, mou duši povznášející obličej doktorky Simičové.

Měla cestu kolem, když jela zpět a využila k mé radosti nabídky na pozdní večeři. Před zpáteční cestou se převlékla. Svou večeři po večeři přišla strávit v jednoduchých dřínách a modré košili. Rukávy měla rozepnuté. Vrchní knoflík taky. A já se přistihl, že právě ten další knoflík, který dělal rozdíl mezi elegancí a hříchem, přitahuje nezdravě mou pozornost.

Byli jsme právě někde mezi polovinou těstovin a druhou sklenkou rulandského šedého, když jsem uslyšel seshora zvuk.

Jako kdyby někdo bouchl kladivem do zdi.

Kris u sebe kladivo neměla a svoje zdi milovala. A – znala Eliščino lehké spaní, takže by nikdy do ničeho nemlátila. Ne v půl jedenácté večer.

Odložil jsem sklenici před sebe a zvednul hlavu.

Další rána. Tlumená, možná o něco tišší, ale tentokrát jsem si byl stoprocentně jistý, že jde z Kristýnina pokoje. Teď to znělo jako bouchnutí do boxovacího pytle.

„Vydrž mi tady chvílku,“ zvedl jsem se z vyhrátého gauče. Když jsem obcházel stůl, raději jsem odsunul láhev, která stála příliš na kraji. Měl jsem v sobě čtyři deci vína. Necítil jsem se opilý, ale ani přehnaně sebejistý. Alkohol mi na pár chvil vymazal z hlavy kříž špinavý od hlíny a poletující roje atomů, ale nesebral mi můj instinkt. „Mojí nejstarší a přímo vládnoucí královnu dneska všechno vytáčí, tak půjdu zkontrolovat, jestli třeba nemlátí hlavou do zdi.“

Už když jsem to říkal, věděl jsem, jaký to je nesmysl. Z Kris vyprchávaly negativní vibrace stejně rychle, jako v tomhle kraji mizel čerstvý sníh. Ty rány nemůže způsobovat ona. Ne za plného vědomí.

Andrea vstala a přejela pohledem po spící Lucince. „Nevadí, když půjdu s tebou? Velké domy mi přijdou trochu stresující, jsem zvyklá na svůj byteček.“

Rád bych jí řekl, že ji plně vnímám, ale už jsem stoupal po schodech nahoru. Slyšel jsem dvojité jemné vrzání, jak mě následovala.

Dveře do pokoje byly zavřené.

Vlevo byla pootevřená koupelna. Na dveřích visel na provázku plyšový panáček, kterého mi udělala Eliška ve svých osmi letech k Vánocům. Měl na sobě bílý kus látky a na něm modrou nití vyšito **TÁTA**.

Další rána mě donutila nadskočit, ačkoli byla ze všech nejtišší.

„Kris?“ Cítil jsem, jak se na mě Andrea zezadu nalepila. Dýchala mi za krk. Včera večer bych to uvítal, teď mi to bylo spíš nepříjemné. Uvítal bych trochu prostoru na přemýšlení.
„Kristy? Všechno v pořádku?“

Hlavou mi prolétla myšlenka, jestli tam nemá nějakého kluka, který se tam dostal před chvílí oknem. Možná proto zmizela tak ochotně a rychle nahoru. Mohla tu nafučenost jen hrát.

Nerad jsem jí lezl do pokoje a ona to věděla. Ale teď jsem věděl, že udělám výjimku.

Vzal jsem za kliku, zabral a dveře se nepohnuly ani o píd.

„Kris?“ Nechtěl jsem, ale hlas mi začal ujíždět do nějakého tónu, který jsem nepoznával. „Co se děje?“

Andrea mi položila ruku na rameno. „Nech mě s ní promluvit. Pubertáci jsou moje specialita. Jednoho mám doma. Odemkne mi.“

Zabral jsem za dveře a objevila se mezera.

„Neodemkne. Nemá ani klíč. Musela dát něco za dveře.“

„Přesvědčím ji.“

Znovu jsem se zapřel do dveří a ignoroval jsem zdánlivě logické argumenty ženy za mnou. Neviděl jsem smysl v přesvědčování někoho, kdo neodpovídá.

Tím spíš, že to vůbec nebyl Kristýnin styl. Proč by dávala něco za dveře? Proč by mi bránila vstoupit?

„Pomoz mi,“ houkl jsem přes rameno. „Musíme ty dveře otevřít.“

Nevím, čím to bylo, ale cítil jsem zevnitř chlad. Tou centimetrovou mezerou na mě vanul vzduch z pokoje, a nebyla to žádná vydýchaná ložnicová břečka. Až mi skoro tuhy prsty, které jsem měl položené na desce poblíž škvíry.

Oba jsme zabrali, dveře se teď otevřely na velikost deseti centimetrů a rozevřela se přede mnou místnost tak, jak jsem ji znal. Tedy tu část, kterou jsem viděl. Zavřená skříň, na jejíž klice viselo ramínko s košilí. Koš na prádlo, vedle něj opřená tenisová raketa v pouzdru. Roh dřevěné postele a pod ní jemný koberec, který jsem jí pomáhal předloni vybírat, přestože jsem měl od doktora upozornění, že na její ploché nohy platí spíš tvrdá holá podlaha.

Strčil jsem ruku za dveře, abych odstrčil to, co nám brání je otevřít a paže mi máchla do prázdna. Nic tam nebylo. A pokud ano, tak až někde u pantů.

Když jsem ruku stáhl zpátky, měl jsem na ní viditelnou husí kůži. Všechny chlupy byly v pozoru.

Vrazil jsem do dveří ramenem. Zapraskalo v něm skoro víc než v samotných dveřích. Posunuly se o další centimetr.

Andreu jsem úplně přestal vnímat. Jestli jsem měl ještě před pár minutami myšlenky na třetí rande, teď se vypařily i s vínem, které jsem předtím vypil.

„Jdu dovnitř!“ zařval jsem, udělal dva kroky zpět a znovu jsem narazil do dveří. „Jestli tam někde stojíš, tak uхни.“

A jestli tam někde trucuješ, mihlo mi hlavou, připrav se na první rodinný výprask. Tvoje sedmnáctiletá prdel pozná můj vietnamský pásek.

Ticho, které přicházelo zevnitř, mi stahovalo útroby. Nebylo lepší než ty neznámé rány, jež jsem předtím slyšel. Bylo horší. Přišlo mi definitivní, a to mi způsobovalo křeče v žaludku.

Při další ráně se dveře pootevřely na velikost, kterou by se mohlo protáhnout šestileté dítě.

Nebo možná Eliška.

O pár dní později jsem přemýšlel, jak bylo vůbec možné, že ji ty údery neprobraly. O pár dní později jsem vůbec přemýšlel o věcech, o kterých jsem v tu chvíli neměl ani zdání. O věcech, které mi přišly samozřejmé a taky o věcech, u nichž jsem ani netušil, že existují.

Pátá rána způsobila, že se dveře nahoře u vrchního pantu naštíply. Prásklo to jako odšpuntovaná láhev šampaňského.

Horní mezera mezi dveřmi a zárubní teď byla větší, než dole. Stoupl jsem si na špičky, a strčil hlavu dovnitř, co to šlo. Andrea mi pak říkala, že na mě pořád mluvila, ale já ji nevnímám. Nepamatoval jsem si ani jedno slovo z toho, co mi za zády vyprávěla. V tu chvíli jsem tam byl jen já a ty zpropadené dveře. Prý jsem pořád dokola křičel Kristýnino jméno.

A pak jsem ji uviděl.

Viděl jsem převrácenou stoličku, na které sedávala, když v kuchyni škrábala brambory. Válely se u ní obě její pantofle.

Viděl jsem jednu její nohu navlečenou v modré ponožce s bílou špičkou. Ta ukazovala do země.

Viděl jsem část jejího trupu a jednu ruku.

Kroutily se jí prsty, křečovitě sebou škubaly a ukazováček opisoval malé kružnice a v jednu chvíli bych přísahal, že zastavil přímo na mně. Že ukázal mým směrem. Připomnělo mi to mou ruku, která se mi samovolně zavírala, když kolem mě proletěl odpoledne ten vzdušný chuchvalec. A tohle bylo to nejhrůznější, co jsem v životě viděl a kdybych netušil, že se v tom pokoji právě větší moje dcera, utekl bych někam do sklepa a ječel bych. A to jsem ještě zdaleka nevěděl, že mě hrůznější časy čekají.

„Ne.“ Bylo to to jediné, na co jsem se zmohl. Zacouval jsem a začal narážet systematicky do dveří.

Nevím, kolikrát jsem do nich udeřil ramenem. Kdybych se soustředil, možná bych si je aspoň prohodil, ale já byl v tranzu. Mohl jsem si rozmašírovat kost na milion kousků a bylo mi to jedno.

Dveře konečně povolily a já se vrhl k nohám v modrých kalhotách. Víím, že jsem zahlédl Kristýnin obličej. Ale tuhle vzpomínku jsem se snažil vytěsnit. Víím to. Ve chvíli, kdy jsem si přál nevnímat okolí, se mé smysly zbystřily nejvíc.

Pamatuju si všechno, ačkoli jsem měl před očima nějaký podivný rudý závoj. Pamatuju si, že v pokoji zima nebyla, ačkoli bych přísahal, že jsem ji prve cítil. Pamatuju si, že dveřím nic nebránilo. Ničím nebyly zaklíněné a nebyl důvod, aby nešly otevřít. Pamatuji si, jak jsem řval. Podle mě to nebyla slova, prostě jsem ze sebe vydával nějaké nekoordinované

hrdelní zvuky. Pamatuji si, že jsem objímal Kristýnina kolena a tlačil její tělo nahoru, abych ulevil její váze, abych jí dal šanci. Pamatuji si, že Andrea utíkala po schodech dolů a vracela se s kuchyňským nožem, kterým se snažila přerušit provaz tak vehementně, až si pořezala obě dlaně. Pamatuji si, že mi moč, která prosakovala přes Kristýniny kalhoty, stékala po tváři a tam se mísila se slzami. Pamatuji si, že se mi jedna její ruka (Díky bohu ne ta, která na mě prve ukazovala; to už bych určitě s jekotem utekl) otřela o zátylek. Mohlo za to natřásání, které způsobovala Andrea a náš špatně naostřený nůž.

Pamatuji si, že jsem se v jednu chvíli podíval nahoru a viděl to, co by žádný otec na světě spatřit neměl. Kristýnina tvář byla fialová, napuchlá, jazyk jí visel ze rtů dolů. Celý krvavý a napůl překousnutý. Pamatuji si její krvavé bělmo. Jedno oko byl víc z důlku než druhé. Pamatuji si její zkroucený palec u nohy. Ten nejspíš vydával ty rány. Musela si ho zlomit, když s ním kopala do dveří. Pamatuji si, jak se mě Andrea snažila odtáhnout od ležícího těla a křičela na mě, abych jí dal trochu prostoru. Pamatuji si, že na ní já ječel, že je doktorka, ať něco dělá.

Pamatuji si, že jsme nemohli dělat vůbec nic.

Pamatuji si, že jsem držel Kristýnu za ruku. Byla pořád teplá.

Pamatuji si, že jsem byl svědkem sebevraždy své nejstarší dcery.